

GŁOS PABIANIC

ORGAN WKŁĘK POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

ROK III (VI)

NIEDZIELA 1 STYCZNIA 1950 ROKU

Nr 1 (1283)

Na nowym etapie Rok 1950 — pierwszy rok Planu 6-letniego

przyniesie narodowi polskiemu dalszy wzrost sił i bogactwa

Oreǳie noworoczne Prezydenta RP — Bolesława Bieruta

WARSZAWA (PAP) Prezydent R. P. Bolesław Bierut wygłosił przez radio następujące oreǳenie noworoczne:

„Obywatele! Siostry i Bracia! Radośnie witają dziś ludzie w całej Polsce Nowy Rok 1950. Z dumą i zadowoleniem zęnamy pracowity, ale pędny i twórczy rok miniony.

Naród polski z prawdziwą satysfakcją podsumowuje dziś wyniki swej pracy w roku ubiegłym. Do czego mamy prawa do radości i dumy, skoro zakończyliśmy pomyślnie — już na dwa miesiące przed terminem — pierwszy nasz wielki twórczy Trzyletni Plan Odbudowy Gospodarczej Polski! Lyl to przecież plan śmiały, ale i trudny, wymagający nie tylko o-

brzmięgo wysiłku, ale i wielkiego hartu. Dla pomyślnego wykonania planu potrzeba było nie tylko wytrwałej woli kierownictwa, ale i głębokiej ofiarności, żwawości, świadomości, zapалу, patriotyzmu wykonujących ten plan mas pracujących.

Przypomnijmy sobie warunki naszego życia w okresie poprzedzającym Plan Trzyletni, w okresie już pokojowym, ale ugnajającym się pod ciężarami skutków wojny, skutków wzrostu przerażających. Były to lata 1945 — 1946. Gdzie sięgnąć okiem sterczały ruiny. Miliony ludzi wędrowały, wracając z obozów, zmieniając stare siedziby, szukając pracy i schronienia. W roku 1945 połowa ziemi ornej leżała odłogiem.

Szybkie tempo uprzemysłowienia Polski

Natomiast faktem jest, że szybki wzrost produkcji przemysłowej i rolnej w Polsce podnosi z roku na rok poziom życia materialnego i kulturalnego polskiego ludu pracującego w mieście i na wsi.

Na dalszy wzrost poziomu życia materialnego i kulturalnego mas pracujących, które stanowią olbrzymią większość naszego narodu, wywierać będzie decydujący wpływ

szybkie uprzemysłowienie Polski.

Od końca 1946 r. do połowy roku 1949 liczba pracowników najemnych w mieście wzrosła o 1,100,000, o 40 proc. Młodzież robotnicza i chłopska w coraz większej liczbie zdobywa możność nauki w szkołach średnich i zawodowych oraz uczelniach wyższych, korzystając z pomocy państwa, samorządów i organizacji społecznych.

Człowiek — najcenniejszym skarbem narodu

Najcenniejszym skarbem narodu w warunkach demokracji ludowej są wykształceni politycznie i wykwalifikowani zawodowo, kulturalnie ludzie, wyrastający z klasy robotniczej i chłopskiej. Ludzie ci wzbogacają nasze kadry kierujące życiem politycznym, gospodarczym i kulturalnym naszego kraju, działają na naszą siłę państwa. Wraz z inteligencją pracującą, która zdobyła wykształcenie jeszcze w

warunkach przedwojennych, kadry nowej inteligencji, wyrastającej z młodzieży robotniczej i chłopskiej, wzbogacają swymi talentami i zapalem nasze życie i rozwój gospodarki ogólnonarodowej. Ważnym przedsięwzięciem jest przyspieszyć wzrost liczby tych wykwalifikowanych kadr ludzkich oraz podnieść wyżej poziom ich świadomości politycznej, ich dojrzałości ideologicznej.

Przodownicy pracy — nowatorzy — awangardą socjalizmu

Wielką i zaszczytną rolę przodownicy w tej dziedzinie przodownictwa pracy, nowatorom i racjonalizatorom naszego przemysłu i gospodarki rolnej, którzy dają wzorniczo wzory pracy, przyspieszającej rozwój gospodarczy i kulturalny naszej Ojczyzny. Są to ludzie, którzy ze swego praktycznego doświadczenia w pracy wyciągają najlepszą naukę, czyniąc z niej zdobycz szerokiej mas pracujących.

Aby uczynić nasze życie lepszym i szczęśliwszym, musimy pracować — ucząc się i uczyć się — pracując. Współzawodnictwo w pracy jest taką szkołą nowej, wydajniejszej pracy, szkołą nowego stosunku do pracy, wolnej od wyzysku kapitalistycznego, pracy dla narodu, pracy, która podnosi i uszlachetnia człowieka. Najbardziej usławnymi i najofiarniejszymi, najbardziej doświadczonymi i uspołecznionymi robotnikami i chłopami stają się dziś w Polsce Ludowej przodownicy pracy, prawdziwymi patriotami swego kraju, który rośnie w

siłę i bogactwa dzięki pracy mas ludowych i otwiera przed tymi masami ludowymi lepszą przyszłość szczęśliwszego życia. Bez ofiarności, bez głębokiego oddania dla sprawy ludowej, bez szczerego poświęcenia wszystkich sił na rzecz budowy naszego ustroju społecznego, nie może być szczęśliwszego życia. W walce o lepszy ustrój społeczny, w walce o wolność, o pokój i postęp najlepsi ludzie oddawali nie tylko swój wysiłek i swoją pracę, ale często swoją krew i życie.

Dziś, gdy Polska dzięki bratniej pomocy narodów radzieckich odzyskała wolność, gdy usunęła precz wyzyskiwaczy i paolityów obszarńczo-kapitalistycznych, gdy buduje nowy, socjalistyczny ustrój społeczny — setki tysięcy przodowników pracy swoim wysiłkiem i ofiarnością przyspieszają budowę tego nowego ustroju.

Im szersze i liczniejsze będą ich szeregi — tym szybciej będzie rósł w siłę naród polski, tym lepsze i bogatsze będzie stawało się życie ogółu i życie każdej jednostki.

Start do Planu Sześcioletniego

Nowy rok 1950 rozpoczyna nowy, najbardziej doniosły i decydujący o przyszłości naszego narodu okres wielkiego uprzemysłowienia Polski. Będzie to pierwszy rok Planu 6-letniego, który jest planem socjalistycznej przebudowy kraju. Plan 6-letni — to wielki program gospodarczy, społeczny i polityczny, który stawia sobie za cel likwidację wiekowego zacofania i wysunięcie Polski do rzędu przodujących krajów — w oparciu o socjalistyczny ustrój społeczny. Wykonanie Planu 6-letniego podniesie produkcję naszego przemy-

slu przeszło 5-krotnie w porównaniu z poziomem przedwojennym. Oczywiście, osiągnięcie tak wysokiego poziomu uprzemysłowienia kraju wpłynie z kolei na szybszy rozwój rolnictwa.

Szybka i znacząca rozbudowa przemysłu jest warunkiem podstawowym dla usunięcia naszego zacofania gospodarczego i naszych trudności, wynikających z tego zacofania.

Jest rzeczą jasną, że wykonanie tego wielkiego programu przebudowy gospodarczej, wymagać będzie dużego wysiłku i wielkiej o-

fiarności ze strony mas pracujących. Wykonanie Planu 6-letniego przyniesie w rezultacie poważny wzrost ogólnego dobrobytu materialnego oraz oświaty i kultury polskiego ludu pracującego. Przeciętna stopa życiowa mas pracują-

Ślusność obranej przez nas drogi

Rok, który dziś witamy, będzie właśnie jednym z najważniejszych etapów, zabezpieczających zwycięstwo tego wielkiego przełomu, jak wnoszą do dzieł naszego narodu Plan 6-letni. O tym, że zadanie to jest wykonalne, że przyniesie ono narodowi pomnożenie jego sił i bogactw — mówić nam doświadczenie i przykład wielkiego Związku Radzieckiego.

Całe dotychczasowe nasze doświadczenie świadczy o słusności obranej przez nas niezlomnie i raz na zawsze drogi, dzięki której ugruntowaliśmy nasze miejsce w obozie pokoju i socjalizmu, w obozie, któremu przewodzi wielki Związek Radziecki. Nie jest przypadkiem, że obchód 70-lecia Józefa Stalina stał się w Polsce poleźną i żywiołową manifestacją przyjaźni polsko-radzieckiej i gorących uczuć, jakie lud polski żywi dla największego człowieka i bojownika naszej epoki.

To, co wielokrotnie wznaga nasze siły — to głębokie przekonanie, że droga, jaką idziemy, jest jedynie słuszną, najszczęśliwszą drogą. Kto w to przedtem nie wierzył, umocnił w sobie to przekonanie, kto wątpił, nie może oprzeć się nieodpartej wymowie faktów i sam nabiera tego przekonania. Wiemy, że droga, jaką obraliśmy

my wymaga wysiłków, ofiarności, wyczerpanej pracy, mobilizacji wszystkich naszych uzdolnień i talentów, ale wiemy też, że pomnażać ona potencjał gospodarczy i bogactwa Polski Ludowej, podnosi dobrobyt ludzi pracy, pomnażać kulturę warstw dawniej upośledzonych i trzymany w ciemności, że wznaga naszą siłę i samodzielność gospodarczą i polityczną.

Sprostamy wszystkim trudnościom i wykonamy porwany plan 1950 roku, jeśli w nadchodzącym roku pracować będziemy jeszcze lepiej, jeszcze wydajniej, jeśli będziemy śmiało usuwali błędy i uchybienia w pracy wszystkich naszych instytucji i urzędów, jeśli będziemy twardzi dla nieprzyjaciół i pełni serdecznej życzliwości dla współbudowniczych nowego, pięknego życia, dla wszystkich prostych ludzi dźwigających wżwz budowaną ich rękami Polskę Ludową.

Zycę wam wszystkim, najmilsi rodacy, siostry i bracia — pomyśleń w waszej pracy codziennej i w waszym życiu, w waszej działalności społecznej i w zamierzeniach osobistych. Niechaj te ostatnie ożywia zawsze jak najścisłsze włąz z ogólnymi naszymi zadaniami społecznymi.

Młodzież — nasza nadzieja i przyszłość

Do was zwracam się dziś szczególnie młodzi przyjaciele, synowie i córki robotników, chłopów, pracowników i inteligencji, z życzeniami nowego szczęśliwego roku!

Przed wami świat cały stoi otworem, wszystkie fahy i zawody według uzdolnień, zamilowań i porwywu gorącego serca.

Przed wami stoją dziś w Polsce Ludowej otworem przebogate źródła wiedzy i myśli ludzkiej. Od was, od waszej pracy, uporu, wytrwałości i zapалу zależy, abyście ten nieoceniony skarb posiadli. Abyście je wykorzystali w służbie dla narodu. Uczynicie to w poczuciu waszego powołania budowniczych nowego życia, socjalistycznego życia, opartego na szlachetnych zasadach moralności socjalistycznej, która szczęście osobiste wiąże nierozdzielnie ze szczęściem wszystkich ludzi pracy.

Jakie życzenia pragniemy złożyć sobie nawzajem na progu Nowego Roku? Oto te przede wszystkim, aby przyniósł on całej ludzkości dalsze umocnienie pokoju, aby stał się dla ludu pracującego we wszystkich krajach świata rokiem postępu ku wolności, aby był rokiem nowych zwycięstw i osiągnięć w naszym kraju i wszędzie, gdzie lud pracujący sprawuje władzę. W tej myśli przesyłamy serdeczne pozdrowienia noworoczne bratnim narodom Związku Radzieckiego i krajom demokracji ludowej, wszystkim ludziom walczącym o pokój!

Zycę wam najserdeczniej dużo radości, powodzenia w pracy w nauce, w życiu rodzinnym i społecznym! Życę wraz z wami najmilszej Ojczyźnie naszej dalszego wzrostu jej sił i coraz wspanialszego rozkwitu!

Mamy prawo do radości i dumy!

W warunkach niesłychanie ciężkich zniszczeń wojennych, które pochłonęły miliony istnień ludzkich i około 40 proc. substancji całego polskiego majątku narodowego — rozpoczęła się planowa odbudowa gospodarcza naszego kraju.

W okresie opracowywania Trzyletniego Planu Odbudowy Gospodarczej wielu ludziom plan ten wydawał się zbyt śmiały i niewykonalny. Ale klasa robotnicza i masy pracujące w olbrzymiej większości zaufały władzy ludowej, uwierzyły w realność planu i wykonały go zwycięsko na dwa miesiące przed terminem. Klasa robotnicza i masy pracujące naszego

kraju mają więc prawo do radości i dumy, podsumowując wyniki swej pracy twórczej w okresie ubiegłym.

W roku 1949 produkcja przemysłowa w wartości globalnej była o około 75 proc. wyższa, niż w ostatnich latach przed wojną, zaś w przeliczeniu na głowę ludności przemysł nasz produkuje dziś prawie dwa i pół raza więcej niż przed wojną (według wartości w cenach przedwojennych). Również rolnictwo, aczkolwiek rozwój jego jest powolniejszy od tempa rozwoju przemysłu, osiągnęło już ogólnie w obliczeniu na głowę ludności, produkcję o 12 proc. wyższą od produkcji przedwojennej.

Wyższość gospodarki planowej nad gospodarką kapitalistyczną

O czym świadcza te cyfry? Świadcza one — po pierwsze — o wyższości gospodarki uspołecznionej i planowej nad gospodarką kapitalistyczną. Dzięki czemu Polska osiągnęła tak szybkie i pomyślne wyniki w odbudowie swego kraju? Dzięki ustrojowi demokracji ludowej, dzięki usunięciu obszarńników i kapitalistów, dzięki reformie rolnej i unarodowieniu podstawowych gałęzi przemysłu, komunkacji, handlu i banków.

Świadcza one — powtórę — o wielkiej zdolności twórczej i pracowitości naszego narodu. W ciągu kilku lat planowych wysiłków, naród nasz potrafił nie tylko odbudować zniszczone warsztaty, pracowni i narzędzia produkcji, ale również rozszerzyć je, usprawnić technicznie i uzupełnić nowymi za-

kładami i środkami produkcyjnymi, powiększając o trzy czwarte produkcję całego przemysłu i dziwigając wżwz również rolnictwo.

Zadani z bogatszych od nas, mniej zniszczonych krajów kapitalistycznych, nie potrafił osiągnąć takiego tempa odbudowy i rozwoju gospodarczego jak Związek Radziecki, Polska i kraje demokracji ludowej. Kraje kapitalistyczne, mimo tzw. pomocy marshallowskiej, która kładzie się na nich ciężkim brzemieniem, nie mogą pokonać trudności i sprzeczności rozdzierających ich gospodarkę, nie mogą oprzeć się narastającemu kryzysowi ekonomicznemu, któremu towarzyszy wzrost bezrobocia i ciągłe obniżanie się stopy życiowej mas pracujących tych krajów.

KOMUNIKAT

W dniu 3 stycznia 1950 r. o godz. 17.00 odbędzie się w Komitecie Łódzkim PZPR, ul. Sienkiewicza Nr 49a plenarne posiedzenie Łódzkiej Komisji Szkoleniowej z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Sprawozdanie przewodniczących działalicowych Komisji Szkoleniowych o pracy szkół wieczorowych.
- 2) Sprawozdanie kierowników Wydziałów Propagandy K.D. o wynikach pracy kursów partyjnych I-go stopnia.
- 3) Sprawozdanie kierowników Wydz. Propagandy K.D. o pracy kolekt samokształceniowych studiujących życiorys Towarzysza Stalina.
- 4) Wytężne dalszej pracy.

W posiedzeniu obowiązani są wziąć udział oprócz członków Łódzkiej Komisji Szkoleniowej członkowie przydziałów działalicowych Komisji Szkoleniowych, kierownicy i instruktorzy Wydz. Propagandy oraz kierownicy i wykładowcy wieczorowych szkół politycznych.

Wydział Propagandy, Kultury i Oświaty
Komitetu Łódzkiego
Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Wszystkim naszym Czytelnikom, Kolporterom, Korespondentom i Przyjaciółom zasyła serdeczne życzenia
Szczęśliwego Nowego Roku
Redakcja „Głosu”

Kto otrzymał nagrodę?

Wyniki naszego konkursu p. t.

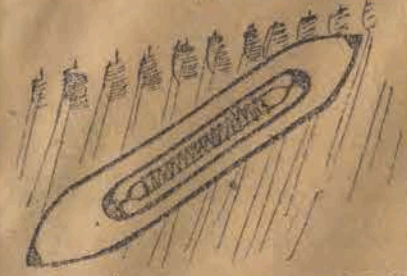
„KTO TO JEST?”

zamieszczamy na str. 4 w dzisiejszym numerze „Głosu”

Przemysł włókienniczy w Planie 6-letnim pod znakiem unowocześnienia, wzrostu wydajności pracy, polepszenia jakości i utrwalenia systemu oszczędnościowego

M. Klimek
dyr. naczelny CZP Bawełnianego

Zadania i zamierzenia przemysłu bawełnianego

Stopniowy wzrost produkcji przemysłowej w okresie planu 6-letniego zapewni znaczne podniesienie stopy życiowej ludności pracującej, przez dostarczenie od powiednie ilości artykułów bezpośredniego spożycia. Dlatego też produkcja tkanin bawełnianych w roku 1955 podniesie się w stosunku do roku 1949 o 50 proc.

Podobnie, jak wzrost produkcji tkanin, kształtować się będzie również zwiększenie produkcji przędzy bawełnianej, zarówno dla potrzeb własnych, jak i dla innych przemysłów.

Wykonanie planu 6-letniego w przemyśle bawełnianym wymaga poważnych inwestycji, toteż przewiduje się stworzenie wielu nowych ośrodków przemysłowych na terenie całego kraju, ze specjalnym uwzględnieniem okolic mało uprzemysłowionych. Pozwoli to przede wszystkim na zainstalowanie znacznej ilości nowych maszyn przy równoczesnym wykozystywaniu nowych metod produkcji, a w szczególności doświadczeń, zacierpiętych z przemysłu radzieckiego.

Poza tym w przedsiębiorstwach planuje się wymianę obecnych wrzecion na wrzeciona o większym skoku nawijania, zastosowanie pneumatycznego czyszczenia zgrzeblarek i aparatów wysokowyciągowych dla przedzarek obrączkowych. W tkalniach corocznie

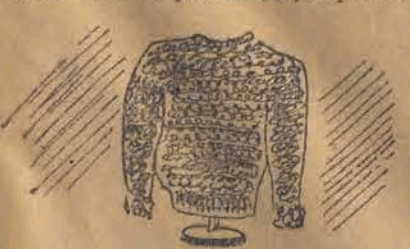
Przemysł dziewiarski nabiera silnego rozmachu

Przemysł dziewiarski przystępując do wykonania planu 6-letniego w myśl hasła „Plan 6-letni — planem rozbudowy”, jako naczelne zadanie wysuwa zadanie zmiany charakteru przemysłu dziewiarskiego, który przed wojną nosił charakter przeważnie chałupniczy, a obecnie przekształca się w wielki przemysł.

Ujęte w planie 6-letnim zadania, które będą wypełniane w tym okresie, w pierwszym rzędzie wpływają na kierunek rozwojowy naszego przemysłu. Urzeczywistniając zadania planu 6-letniego będziemy celowo dążyć do usunięcia wszelkiego rodzaju usterek i niedomagani, będących jeszcze pozostałościami okresu kapitalistycznego i okupacji. W tym celu zamierzamy przeprowadzić daleko idącą specjalizację zakładów, tzn. stworzyć typowe fabryki o małym wachlarzu asortymentowym, produkujące w zamian za to swe towary w dużych seriach.

Zakłady, podległe Centralnemu Zarządowi, administrują wieloma oddziałami, co utrudnia w pewnym stopniu kontrolę wykonania planów i stwarza niedomagania na odcinku zaopatrzeniowym. Zdarzają się również wypadki, że pewne oddziały znajdują się w nieodpowiednich warunkach lokalowych, co pociąga za sobą zle rozmieszczenie maszyn i ich nieodpowiednie zabezpieczenie, oraz stwarza złe warunki pracy dla zatrudnionych tam robotników.

Zamierzamy zlikwidować to drogą komasacji drobnych oddziałów, tym samym zwiększamy również rentowność naszych zakładów. W celu usprawnienia pracy w zakładach produkcyjnych oraz zwiększenia wydajności i jakości produkcji, przeprowa-

dziane zostanie unowocześnienie maszyn, założone będą urządzenia klimatyzacyjne i oświetlenie jarzeniowe, co zapewni robotnikom odpowiednie warunki pracy, a narazem zwiększy jego wydajność i podwyższy zarobki.

Uruchomienie centralnych warsztatów remontowych umożliwi planowe przygotowanie części zamiennych oraz usprawni wykonywanie remontów zapobiegawczych i kapitalnych.

W planie 6-letnim przemysł nasz uruchomi nowe obiekty, nowoczesnie wyposażone we wszystkie urządzenia socjalne. W zakładach tych znajdują zatrudnienie tysiące pracowników, przede wszystkim kobiet.

W celu podniesienia estetycznego wyglądu naszej produkcji, szeroko rozwiniemy nasze laboratorium i wzorcownie dziewiarską, która z czasem przekształci się w Instytut Naukowo-Badawczy Przemysłu Dziewiarskiego. Co się tyczy surowca, to produkcję naszą opieramy w pierwszym rzędzie na surowcach krajowych.

Dalszym zadaniem, które będzie wypełniał przemysł dziewiarski w planie 6-letnim, jest szeroko zakrojona akcja szkoleniowa. Przeszkoleni zostaną robotnicy — na kursach doskonalenia zawodowego, personel techniczny — na kursach dokształcających i w Technicum. Ze względu na to, że obecnie istniejące Technicum nie rozwiązuje całokształtu wymagań na tego przemysłu, celowym będzie stworzenie specjalnego Technicum Przemysłu Dziewiarsko - Pończoszniczego. Wobec tego zaś, że przemysł dziewiarski nie posiada techników z wyższym wykształceniem, pożądanym będzie otwarcie na Politechnice o-hok Wydziału Włókienniczego, Wydziału Dziewiarskiego.

Jeszcze jednym z poważnych zagadnień, stojących przed nami w planie 6-letnim, jest kwestia opracowania odpowiedniej literatury fachowej, tłumaczonej przede wszystkim z bogatej literatury radzieckiej.

Reasumując — przemysł dziewiarski postawił sobie w planie 6-letnim za zadanie prześcignięcie poziomu produkcji w krajach kapitalistycznych, mając naturalnie na uwadze potrzeby konsumenta krajowego.

Czesław Szymański
dyr. naczelny CZP Wełnianego

Perspektywy rozwoju przemysłu wełnianego

Rok 1949 zamknął okres planu 3-letniego i wprowadził przemysł wełniany na drogę wypełniania zadań planu 6-letniego, zadań które mają przebudować i zmodernizować nasze opóźnione w rozwoju życie gospodarcze, a tym samym przystosować je do socjalistycznego systemu gospodarczego.

Już w drugim roku planu 3-letniego przemysł wełniany przekroczył poziom produkcji przedwojennej. Osiągnięte wyniki oraz do świadczenia, uzyskane przy realizacji planu 3-letniego, a wynikające ze stałego wzrostu sprawności i pracy ludzi i maszyn, służyły jako przesłanki do ustalenia zadań planu 6-letniego.

Przemysł wełniany w planie 6-letnim poza wzrostem produkcji stawia sobie za zadanie produkcję tkanin o wyższej wartości użytkowej, o bardziej estetycznym wyglądzie.

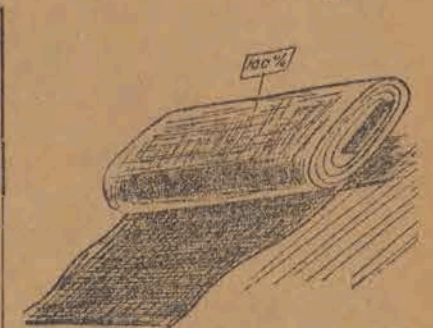
Surowce stanowią 75 proc. kosztów naszych wytworów — większość ich sprowadzamy za wolne dewizy. W związku z tym przeprowadzone zostaną jak najdalej i-

dujące oszczędności w gospodarce surowcowej.

Budowa nowych zakładów i na szeroką skalę zakrojone remonty maszyn, staranność pracy robotników, oraz celowe dyspozycje stanowią podstawowe elementy w realizacji zadań, stojących przed przemysłem wełnianym w planie 6-letnim.

Dalszymi środkami dla urzeczywistnienia postawionych zadań jest umasowienie i sprowadzenie do wyższych form indywidualnego i zespołowego współdziałania i racjonalizatorskiej i jej upowszechnienie, szersze zastosowanie systemu „O” oraz szkolenie kadr dla wszystkich zawodów przemysłu wełnianego.

Opracowany już plan techniczny obejmuje usprawnienia organizacyjne - techniczne, które będą miały istotny wpływ na kształtowanie się wskaźników technicznych - ekonomicznych. Do usprawnień tych należy w pierwszym rzędzie komasacja rozrzuconych w terenie małych obiektów produkcyjnych, zwłaszcza przedziałni zgrzebnych; automa-

tyzacja krosien kortowych, celem zmniejszenia obsługi i zwiększenia wydajności maszyn; zespolenie i synchronizacja pracy wszystkich urządzeń pralni wełny, przez wymianę poszczególnych maszyn; automatyzacja i mechanizacja transportu; przebudowa urządzeń klimatycznych i świetlnych; przystosowanie zakładów do produkcji poszczególnych gatunków i rodzajów towaru oraz ujednolicenie wyrobów wełnianych według cech użytkowych; zastosowanie regulaminów technologicznych; organizowanie laboratoriów fabrycznych i wprowadzenie urządzeń pomiarowych. Poza tym plan techniczny przewiduje szeregi prac naukowo - badawczych, które przyczynią się do podniesienia poziomu przerobu technologicznego tworzyw.

Plan przewiduje również wytwarzanie nowych rodzajów tkanin, jak tkaniny czesankowo - bawełniane, czesankowo - wełniane - zgrzebne, oraz zastosowanie do niektórych gatunków tkanin steelonu.

Plan 6-letni przewiduje budowę wielu nowych fabryk, które pod względem rozplanowania i konstrukcji będą w pełni uwzględniły postęp techniczny ostatnich lat. Zakłady te zostaną wyposażone w najnowocześniejsze maszyny i urządzenia, co pozwoli na wprowadzenie w życie zasad socjalistycznej produkcji.

Projektowane nowe zakłady będą oczywiście wyposażone we wszelkie niezbędne urządzenia, za pewniające robotnikom pełne bezpieczeństwo pracy.

Karol Adamkiewicz
dyr. naczelny CZP Jedw.-Galanteryjnego

Przemysł jedwabniczo-galanteryjny zapewni pełne zaspokojenie potrzeb świata pracy

Przemysł Jedwabniczo - Galanteryjny wykonał plan 3-letni już w dniu 29. IX. 49. pod względem wartościowym a o miesiąc wcześniej ilościowym. Zrozumiałe jest, że do osiągnięcia tych wyników przyczyni-

ł się w pierwszym rzędzie olbrzymi wkład pracy załóg fabrycznych, rozwój współzawodnictwa pracy i dzieła pomysłowości racjonalizatorskiej.

CZPJG grupuje obecnie zakłady produkujące jedwab, tkaniny pluszowe, dywany i chodniki, pasmanterie, koronki, firanki, tiule, tkaniny koronkowe oraz gazę młyńską. Jak z tego wynika, przemysł nasz ma charakter wybitnie wielobranżowy. Zwycięskie wypełnienie planu 3-letniego pozwoliło na odbudowę i uruchomienie parku maszynowego, wyniszczanego przez okupanta, a produkcja przemysłu jedwabniczo-galanteryjnego w okresie planu 3-letniego przyczyniła się nie tylko do zaspokojenia potrzeb rynku wewnętrznego, ale zdobyła również dla naszych wyrobów wiele rynków zagranicznych.

Dążeniem planu 6-letniego jest dalsza rozbudowa naszego przemysłu. W tym celu zostaną wybudowane nowe zakłady na terenach, dotychczas zafalowanych ekonomicznie, ulegnie unowocześnieniu park maszynowy, zwiększona zostanie produkcja tkanin szlachetnych oraz podwyższona ich jakość.

W okresie planu 6-letniego nastąpi wielokrotny wzrost ilościowy i wartościowy dotychczasowej produkcji. Jeżeli przyjmiemy rok 1949 za podstawę, to w chwili ukończenia planu 6-letniego produkcja wyrazi się następującymi wskaźnikami: dla tkanin jedwabnych 248,8 proc., dywanów i chodników 218,8 proc., pasmanterii 149,4 proc., koronek, tiulu i firanek 301,2 proc.

Powyższe osiągnięcia będzie można uzyskać w pierwszym rzędzie dzięki zwiększeniu parku maszynowego, wzrostowi zatrudnienia i podniesieniu wydajności maszyn. Jedno-

znacznie w dążeniu do wszechstronnego zmniejszenia kosztów produkcji i zwiększenia tej drogi produkcji, prowadzona będzie stała walka z marnotrawstwem surowca, (który zresztą w coraz wyższym odsetku pochodzić będzie ze źródeł krajowych). Aby ułatwić szkolenie tkaczy i zapoczątkować produkcję startową, zainicjowano już w roku ubiegłym przerzucanie tego samego typu i marki krosien do jednego oddziału produkcyjnych.

Wielką rolę przy automatyzacji i modernizacji parku maszynowego odgrywać będą wnioski racjonalizatorskie.

Zwiększenie wachlarza asortymentowego pozwoli rzucić na rynek krajowy większą ilość tkanin jedwabnych drukowanych, kosztem zmniejszenia ilości tkanin farbowanych gładko.

Zamierzenia planu 6-letniego idą w kierunku zwiększenia produkcji jedwabitu naturalnego i gazy młyńskiej, co pozwoli nam na całkowite uniezależnienie się od dostaw zagranicznych.

W planie 6-letnim zwrócimy bę-dzie szczególną uwagę na rozbudowę placówek socjalnych. Znacznie zwiększona zostanie ilość żłobków, przedszkoli, świetlic dziecięcych, ambulatoriów i lekarzy przemysłowych, zwiększony zostanie odsetek korzystających z wczasów pracowniczych dorośłych i świętecznych.

Jeżeli chodzi o tak ważny odcinek, jakim jest szkolenie zawodowe, to zamierzamy w pierwszym rzędzie umasowić akcję szkolenia pracowników, nie wykonujących baz akordowych, zorganizować szereg kursów, kształcących mistrzów tkackich we własnych liceach, przeszkolić potrzebną ilość techników włókienniczych. W ramach inwestycji, planuje

się stworzenie specjalnego ośrodka szkolenia zawodowego. Wzrost wy-kwalifikowanych sił, dostarczanych przez szkolnictwo zawodowe dla przemysłu jedwabniczo-galanteryjnego, kształtował się będzie w roku 1955 w stosunku do r. 1949 jak 6-1.

Plan 6-letni w drodze rozbudowy zakładów przemysłu jedwabniczo-galanteryjnego i ich modernizacja drogą zwiększenia wydajności pracy i utrwalenia systemu oszczędnościowego zapewni światu pracy dostateczne zapotrzebowanie we wszystkich artykuły, produkowane przez ten przemysł.

W ramach realizacji Planu 6-letniego, szczególny nacisk będzie położony na racjonalizację procesu produkcyjnego i na podniesienie go na wyższy poziom techniczny. Jednocześnie specjalną uwagę zwracac się będzie na tworzenie praktycznych i estetycznych modeli i fasonów, na powstanie i usystematyzowanie racjonalnego ustalania wymiarów i numerycznej specyfikacji, w ten sposób przemysł zostanie ściśle powiązany z konsumentem.

Ponadto w okresie realizacji Planu 6-letniego zostaną wybudowane wóz nowocześniejszych, jedynych w swe im rodzaju w Europie — Warszawskich Zakładów Przemysłu Odzieżowego, nowe fabryki konfekcyjne, które stanowiąc będą widomy wyraz rozmachu i mocy budownictwa socjalistycznego.

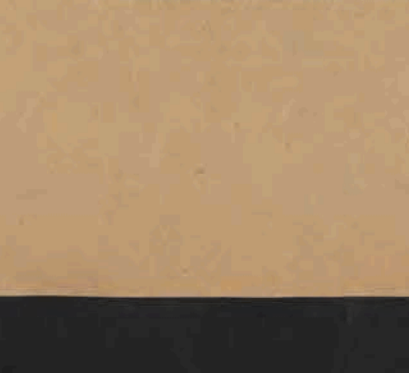
Dla przemysłów: guzikarsko-galanteryjnego i kapeluszniczego, Plan 6-letni jest punktem zwrotnym, zapewniającym im całkowitą zmianę przestarzałych sposobów wytwarzania przez unowocześnienie parku maszynowego i zastosowanie, szczególnie w przemyśle guzikarskim, nowych surowców.

Do uszkania tych osiągnięć przyczyniło się w pierwszym rzędzie zainicjowanie wśród załóg robotniczych coraz szersze kręgi racjonalizatorskie oraz potężny ruch współzawodnictwa, które w trzecim kwartale 1949 r. objęło już 61 proc. zatrudnionych pracowników.

Wysunięte na czoło zagadnień zadanie organizacyjne przemysłu zostało w pełni wykonane i w roku 1950 przemysł odzieżowy posiadał już będzie jednolitą strukturę.

Osiągnięcia Planu 3-letniego są podstawą i gwarancją, że zadania stojące przed przemysłem odzieżowym w ramach Planu 6-letniego, planu budowy fundamentów socjalizmu w Polsce, zostaną w pełni urzeczywistnione.

Na czoło zadań i zamierzeń przemysłu odzieżowego w okresie Planu 6-letniego wysuwają się 4 zasadnicze zagadnienia, do rozwiązania których przemysł odzieżowy przystępuje w pierwszym rzędzie: — przystosowanie planu produkcyjnego pod względem jakości i ilości do potrzeb i życzeń szerokiej rzeszy konsumentów; obniżenie kosztów własnych wytwarzania; dalsza poprawa jakości i produkcji oraz obsługi klientów, wzmoczone szkolenie kadr robotniczych, z szeregów których zostaną wysunięte na kierownicze stanowiska najbardziej aktywne, wartościowe i twórcze jednostki.

PRZEMYSŁ ODZIEŻOWY na nowym etapie rozwoju

W odróżnieniu od innych przemysłów, przemysł odzieżowy w Polsce Odrodzonej rozpoczął swą działalność nie od odbudowy, lecz przede wszystkim od tworzenia podstaw dla swego rozwoju. Pomimo tych specyficznych warunków, przemysł odzieżowy, wzorem innych odbudowujących się przemysłów, spełnił natężone na niego zadania, albowiem nie tylko wykonał Plan 3-letni pod względem wartościowym i ilościowym, ale podniósł także jakość produkcji, przyczyniając się tym samym do rozpowszechnienia swych wyrobów wśród konsumentów.

Do uszkania tych osiągnięć przyczyniło się w pierwszym rzędzie zainicjowanie wśród załóg robotniczych coraz szersze kręgi racjonalizatorskie oraz potężny ruch współzawodnictwa, które w trzecim kwartale 1949 r. objęło już 61 proc. zatrudnionych pracowników.

Wysunięte na czoło zagadnień zadanie organizacyjne przemysłu zostało w pełni wykonane i w roku 1950 przemysł odzieżowy posiadał już będzie jednolitą strukturę.

Osiągnięcia Planu 3-letniego są podstawą i gwarancją, że zadania stojące przed przemysłem odzieżowym w ramach Planu 6-letniego, planu budowy fundamentów socjalizmu w Polsce, zostaną w pełni urzeczywistnione.

Na czoło zadań i zamierzeń przemysłu odzieżowego w okresie Planu 6-letniego wysuwają się 4 zasadnicze zagadnienia, do rozwiązania których przemysł odzieżowy przystępuje w pierwszym rzędzie: — przystosowanie planu produkcyjnego pod względem jakości i ilości do potrzeb i życzeń szerokiej rzeszy konsumentów; obniżenie kosztów własnych wytwarzania; dalsza poprawa jakości i produkcji oraz obsługi klientów, wzmoczone szkolenie kadr robotniczych, z szeregów których zostaną wysunięte na kierownicze stanowiska najbardziej aktywne, wartościowe i twórcze jednostki.

PALMIRO TOGLIATTI wśród robotników Warszawy

Centralny Ośrodek Szkolenia Partyjnego

Palmiro Togliatti, sekretarz generalny Włoskiej Partii Komunistycznej, przywódcą włoskiej mas ludowych, spotkał się z robotnikami Warszawy. W sali czerwonej od szlania ról, setki warszawskich robotników powitały tego, który od przeszło 30 lat prowadzi masę ludową Włoch.

włoską klasę robotniczą do walki o wolność, pokój i sprawiedliwość społeczną.

Palmiro Togliatti jest jednym z założycieli Włoskiej Partii Komunistycznej. Od 1921 roku prowadził ją do walki z faszystami Mussoliniego, następnie do walki z najeźdźcą hitlerowskim, dziś prowadzi ją do walki z anglo-amerykańskim okupantem i jego chudecką agendurą de Gasperięgo we Włoszech.

Palmiro Togliatti jest prawdziwym trybunem ludowym. W artykułach i wystąpieniach przepoynych miłością do ludzi pracy, z niezachwianą pewnością w zwycięstwo rewolucji, mobilizował i mobilizuje masę ludową Włoch do walki o wyzwolenie. Kochali go i kochają robotnicy włoscy. Nienawidzili go czarne koszuły Mussoliniego, nienawidzi go dziś imperialista amerykański, nienawidzi go i boi go się chudek czy saragatowicz, zaprzeczający kraj zagranicznym monopolistom. „Togliattiego nienawidzi burżuazja włoska — powiedział tow. Aleksander Zawadzki — ale kocha go włoska klasa robotnicza, kocha go lud włoski”.

Latem 1948 — Togliatti pada ofiarą nikczemnego zamachu. Na zbrodniczy zamach, dokonany przez faszystę, a niewątpliwie inspirowany

przez stojącego w cieniu amerykańskiego gaulestera Włoch — Zellerbacha, lud włoski zareagował strajkami generalnymi i masowymi wystąpieniami, składając dowody zaufania i miłości do Palmiro Togliattiego.

„Stalin, Bierut, Togliatti — skanduje sala. Togliatti, Togliatti, Togliatti”, „Bandera rossa, Bandera rossa” — śpiewają zebrani. „Czerwony Szatan” w języku wielkiego rewolucjonisty włoskiego. Polski robotnik daje wyraz radości, że nawiązał bezpośredni kontakt z tym, o którym tyle słyszał, którego znał jeszcze pod pseudonimem Ercole Ercoli.

Wśród grzmotu oklasków Togliatti wchodzi na trybunę... Zaczyna mówić. Przez parę sekund wszyscy nasłuchują. Togliatti mówi po rosyjsku. „Widzisz, on mówi językiem międzynarodowca” — słysze głos swego sąsiada. Tak! Togliatti przemówił do robotników warszawskich językiem, który — jak to trafnie ocenili właśnie warszawscy robotnicy — jest językiem międzynarodowca, językiem kraju będącego nadzieją setek milionów ludzi, językiem Lenina i Stalina, tych, którzy ludzkości pokazali drogę do socjalizmu, drogę do wolności.

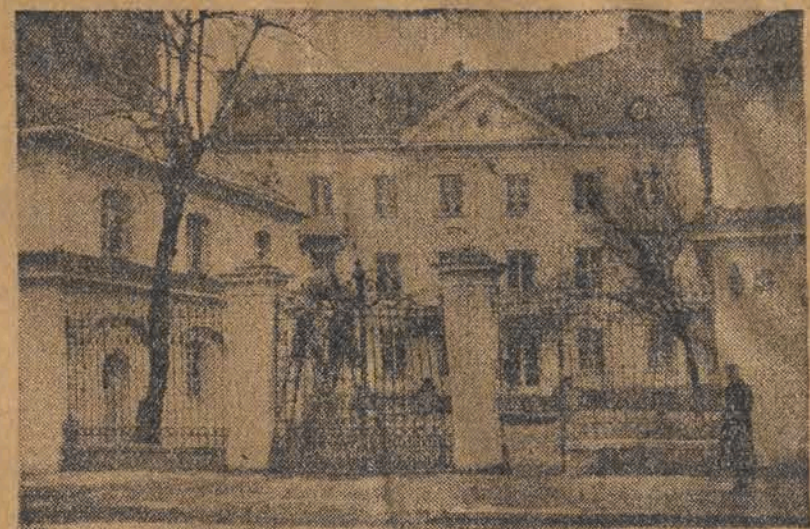
Palmiro Togliatti mówi. Mówi o

bohaterskiej walce włoskiej klasy robotniczej, mówi o nieugiętej postawie chłopu włoskiego. Co parę chwil przemówienie jego przerywane jest burzliwymi oklaskami. Robotnik polski żywo reaguje na wiadomość o każdym szczególe walki, jaką toczą jego bracia na Półwyspie Apenińskim. Żywo reaguje, gdyż to są jego bracia, gdyż walczą oni o tę samą sprawę, gdyż każde zwycięstwo metalowca turyńskiego czy bezrolnego z Apulii jest zwycięstwem naszego górnik, naszego chłopu i na odwrót, każda tona węgla wydobytą ponad plan przez naszego górnik, każdy kwintal zboża, wyprodukowany ponad plan przez naszego chłopu, jest zwycięstwem włoskiego robotnika, włoskiego chłopu.

Togliatti mówi o roli, jaką odegrał Związek Radziecki w wyzwoleniu Włoch spod jarzma hitlerowców. Mówi w imieniu milionów tych rzesz narodu włoskiego, tak jak w ich imieniu przed 8 miesiącami wyrażnie i dobitnie powiedział podległym wojennym: „naród włoski nigdy nie będzie walczył przeciwko Związkowi Radzieckiemu”.

Zebrani są jeszcze pod wrażeniem ostatnich słów Togliattiego, gdy na trybunę wchodzi delegacja młodzieży szkolnej i ZMP, wręczając mu wiązankę kwiatów. I nagie, kolejno każde z dzieci znajduje się w ramionach wielkiego rewolucjonisty włoskiego.

Spotkanie robotników warszawskich z Palmiro Togliattim, wielkim przywódcą włoskiej klasy robotniczej jest wydarzeniem, którego nie zapomina się szybko. Było ono manifestacją międzynarodowej solidarności proletariatu, której nie zdają się zerwać intrzygi i szczeni podległości wojennych.

Dnia 28 grudnia ub. r. w Warszawie został otwarty Centralny Ośrodek Szkolenia Partyjnego przy ul. Mokotowskiej 25. Powyżej dom, w którym mieści się Centr. Ośrodek Szkolenia Partyjnego

Fragment wnętrza; gabinet, w którym obecnie urządzona jest „Wystawa Stalinowska”.

Wyniki opłaciły się sowicie Jak zespół tow. Miroszewskiej zdobył nagrodę 150 tysięcy złotych

Zespół tow. Miroszewskiej z PZPB Nr 6.

Gdy we wrześniu rozpoczął się wstępny etap konkursu na 15 najlepszych zespołów tkackich, nikt nie słyszał jeszcze wtedy o tow. Miroszewskiej z PZPB Nr 6. Dwa zespoły otrzymały wówczas nagrody w „Baweliancej Szóstce” — ze społy tow. Michałkowej i Bańkowskiej. Dlaczego zespół Miroszewskiej już w tym czasie nie wyróżnił się? Odpowiedź jest prosta — zgłosiła się do konkursu dopiero przed 1 października. — Zarówno tow. Miroszewskiej, jak i współpracytelnicy z nią tkaczkom zabrakło odwagi. Nie wierzyły, że sprostać warunkom konkursu. Nie wierzyły we własne siły i możliwości. A tymczasem wszyscy do końca namawiali tow. Miroszewską: — „Brańś przecież nagrody we współzawodnictwie. Produkujesz zawsze dobry towar, masz wszystkie dane na to, aby wyróżnić się w konkursie”.

I to była prawda. Jeszcze zanim wszedł w życie nowy regulamin o premiowaniu za jakość, tkaczka Miroszewska produkowała 90 procent towaru pierwszego gatunku. Do pracy zespołowej przystąpiła jeszcze w II kwartale ub. r. — Ale początkowo współpracownicy jej zmieniały się. Jedne przechodziły do innych fabryk, inne rozpoczęły pracę na innych krosnach. Najlepiej ułożyła się współpraca dopiero z tkaczkami Gawrońską, Gwidziałą i Rączkową. Od pierwszego września, gdy tylko zaczęły pracować w myśl nowego regulaminu, stale ulepszały metody swej produkcji. Powoli wzrastała ilość

ekstry. Mijała już połowa września, gdy po długich rozważaniach zespół tow. Miroszewskiej zdecydował się wziąć udział w konkursie. Od pierwszego dnia przystąpiono do zajętej walki o każdy metr bezbłędnego towaru, o to aby tych metrów było jak najwięcej.

Nasz konkurs rysunkowy wywołał olbrzymie zainteresowanie wśród czytelników „Głosu”. Dość powiedzieć, że oprócz należycie wypełnionych kuponów cały szereg uczestników konkursu nadesłał do redakcji dowcipne komentarze, określające polityczne oblicze „figur” konkursowych, satyryczne wierszyki, uwagi itp. Do tej „literatury konkursowej” powrócimy jeszcze w jednym z najbliższych numerów „Głosu”, na razie jednak chcemy zdać sprawę naszym Czytelnikom z wyników Konkursu oraz podać listę osób nagrodzonych za prawidłowe rozwiązania.

Ilość czytelników, którzy trafnie odgadli, iż rysunek 1 przedstawia — Mocha, 2 — Czang-Kai-Szeka, 3 — Bevina, 4 — Churchill, 5 — Mikołajczyka, 6 — gen. Franco, 7 — Adenauera, 8 — Tito, 9 — Bluma, 10 — Trumana — jest doprawdy imponująca. Sporo kuponów zostało zdyskwalifikowanych przez komisję konkursową z powodu błędnych odpowiedzi (dotyczyło to głównie rysunku-zagadki Nr 7), bądź ze względu na nieczytelne czy anonimowe wypełnienie kuponów. Odrzucone zostały również odpowiedzi nie zawierające wszystkich kuponów.

Po przeprowadzeniu losowania wśród uczestników, którzy nadesłali bezbłędne odpowiedzi — na grody przypadły następującym osobom:

- 1) Czesław Patykowski, robotnik, Pabianice, Spółdzielca Nr 7 m. 18 — zegarek na rękę;
- 2) Henryk Zabecki, uczeń, Sulejów, ul. Górna Nr 3 — zegarek na rękę;

Wysilek opłacił się stokrotnie. Zespół tow. Miroszewskiej otrzymał nagrodę 150 tysięcy złotych. Współzawodnictwo jakościowe w „Baweliancej Szóstce” rozwinięło się i uzyskało perspektywę dalszego rozwoju w przyszłości.

TWÓRCA PIERWSZEGO ZESPOŁU KONKURSOWEGO Prace i zwycięstwa tow. Balcerzaka

Znano go w fabryce już od dawna. Zawsze uwiązany się skrzętnie za swymi krosnami, zawsze punktualny — sumienny, uczciwy pracownik. Gdy tylko powstało współzawodnictwo, od razu wziął w nim czynny udział. Mówiono o nim: Balcerzak — przodownik. Wraz ze swym zespołem zdobywał nagrody, przekraczając znacznie swój plan produkcyjny. Lecz nazwisko jego, dotychczas popularne tylko w PZPB Nr 7, obiegło w sierpniu wszystkie fabryki nie tylko w Łodzi, lecz w całej Polsce. Tow. Wojciech Balcerzak pierwszy odpowiedział na apel Zarządu Głównego Związku Zawodowego Włókniarzy, pierwszy zorganizował tkacki zespół konkursowy.

Nastąpiło to natchmiast, gdy tylko zapoznał się z warunkami konkursu. Już na pierwszym zebraniu, poświęconym omówieniu tej sprawy, nie mógł spokojnie usiedzieć do końca. Obmyślił sobie dokładnie, jakich tkaczy pozyska dla swego zespołu. I oto 27 sierpnia na szpaltach gazet pojawiła się wiadomość, że zespół tkacki Wojciecha Balcerzaka z PZPB Nr 7 stanął jako pierwszy do konkursu. Piękną inicjatywę podjęli tkacze z innych fabryk. Z dnia na dzień wzrastała ilość zespołów konkursowych.

Zespół tow. Balcerzaka, w skład którego weszli starsi, doświadczeni

tkacze, jak tow. Skaliński i tow. Szalczowa, oraz młodzieńca tkaczka, członkini ZMP Janina Cizyka, od 1 września rozpoczął już etap wstępny, poprzedzający konkurs.

Na razie nie szło łatwo. Tkacze byli przecież dotychczas przyzwyczajeni dbać tylko o jak największą ilość produkcji, nie umieli dostatecznie czuć za razem nad jakością towaru. Ciężko było z początku pogodzić te dwa warunki. Nieraz czoła pokryły się potem, nieraz braki cierpliwości, lecz silna wola i chęć rzetelnego wypełnienia swych obowiązków odnosiły zwycięstwo. Z dnia na dzień wzrastała ilość dobrego, bezbłędnego towaru. Ekstra, która z po-

czątku wydawała się czymś nieosiągalnym, stanowią coraz większy odsetek całej produkcji. Z początku 20 procent, potem 30, 40, 50 i więcej.

Gdy w pierwszych dniach października ogłoszono wyniki wszystkich etapów, zespół tow. Balcerzaka znalazł się wśród 5 nagrodzonych. Na uroczystości, jaka odbyła się wówczas, tow. Balcerzak i jego tkacze postanowili sobie, że muszą zdobyć również jedno z pierwszych miejsc w następnym i ostatecznym etapie.

Co 10 dni zamieszczaliśmy w „Głosie” wyniki pracy zespołów konkursowych. Zespół Balcerzaka znajdował się stale wśród najlepszych. Pracował równomiernie: około 50 proc. ekstry, reszta priny, a plan produkcyjny zazwyczaj przekroczony o kilka procent. Wyniki takie mogły powstać tylko dzięki zgranej, harmonijnej współpracy.

Tak minęły październik i listopad. Do Zarządu Głównego napływały z całej Polski wyniki wszystkich zespołów konkursowych. Z dniem 1 grudnia konkurs został zamknięty. Tkacze z napięciem oczekiwali, czy znajdą się wśród omych 15 wyróżnionych, czy przypadnie im w udziale tytuł najlepszego zespołu oraz wysoka nagroda. A tymczasem zbliżała się doniosła rocznica: 70-lecie urodzin Towarzysza Stalina. Robotnicy przedsiębiorstw wspaniali Czaj Stalinowski. I znów nazwisko Balcerzaka było na ustach wszystkich. Wraz z innymi zespołami „Baweliancej Szóstki” zespół tow. Balcerzaka zobowiązał się do dnia 21 grudnia podnieść o 3 proc. jakość swej produkcji i co dzień pół godziny czasu poświęcić na szkolenie słabszych tkaczy. Wśród oczekiwania radosnego święta mijaly dni.

I nagle w połowie grudnia gruchnęła wiadomość: 15 najlepszych zespołów tkackich otrzymało po 150 tysięcy zł. Wśród nich znajdował się również zespół tow. Wojciecha Balcerzaka.

Spotkaliśmy wszystkich podczas uroczystości, jaka odbyła się w Teatrze Nowym. Widzieliśmy na ich twarzach wyraz radości i dumy, że oto dopięli swego, że dowiedli, że można i jak należy pracować. Śmiały się oczy tow. Balcerzaka, który właśnie tego dnia został szczęśliwym ojcem dwóch córek-bliźniat, promieniła zadowoleniem twarz starej tkaczki Ale. Najbardziej rozradowana była kol. Cizyka. Prawie najmłodszą wśród tej heznej gromady tkaczy. Dyplomy, nagrody pieniężne, kwiaty, słowa pełne pochwały i uznania — oto, na co zasłużyli sobie swym nieugiętym, wytrwałym wysiłkiem.

Konkurs odegrał olbrzymią rolę. Wykazał on, że można produkować zawsze towar bezbłędny, a imię tow. Balcerzaka i jego tkaczy, którzy pierwsi zapoczątkowali tę szlachetną rywalizację, pozostanie na długo w pamięci wszystkich włókniarzy.

(sam)

Wyniki konkursu „Głosu”

pt. „Kto to jest?”

- 3) Helena Walczyk, robotnica, Łódź, ul. Nowotki 65 — serwis do białej kawy;
- 4) Regina Pietka, robotnica, Łódź, ul. Napierkowskiego 65 — zegarek na rękę;
- 5) Leonard Nosowicz, pracownik PKP, Łódź, Sienkiewicza 6 m. 1 — wieczne pióro;
- 6) Zbigniew Nowackiewicz, uczeń, Warszawa, ul. Okopowa 27 m. 5 — wieczne pióro;
- 7) Kazimierz Rakowski, robotnik, Zgierz, ul. Stempowizna 26 — wieczne pióro;
- 8) Henryk Kujda, urzędnik, Łódź, Traugutta 10-8 — „Pastelnia Parmeńska” Stendhala;
- 9) Jadwiga Equer, robotnica, Łódź, Piotrkowska 53 — „Siostra Carrie” T. Dreisera;
- 10) Zygmunt Wybrański, uczeń, Konstancynów, ul. 1 Maja 144 — „Janosik Nedza-Litmanowski” K. Przerwy-Tetmajera;
- 11) Mieczysław Krystera, robotnik, Pabianice, Piękna 1 — „Maryna z Hrubego” K. Przerwy-Tetmajera;
- 12) Irena Palczyńska, robotnica, Łódź, Wierzbowa 44 — „Cichy Don” M. Szolochowa;
- 13) Bolesław Ruciński, robotnik, Łódź, Joselewicza 16 m. 33 — „Przгоды dobrego wojaka Szwajka” J. Haska;
- 14) Stanisław Młodzianowski, robotnik, Łódź, Rokicińska 22 — „Mickiewicz” M. Jastruna;
- 15) Zygmunt Konarzewski, urzędnik, Łódź, Zgierska 40 m. 24 — „Napoleon” E. Tarlego;
- 16) Mieczysław Sosniński, robotnik, Łódź, Milionowa 23 — „Maria Curie” E. Curie;
- 17) Krzysztof Górny, uczeń, Łódź, Karola 21 — „Faraon” B. Prusa;
- 18) Weronika Gajewska, urzędniczka, Łódź, Wróbla 1 m. 3 — „Pasja życia” I. Stone’a;
- 19) Kazimierz Jeleńczak, woźny, Piotrków Tryb., ul. Jagiellońska 1 — „Przгоды dobrego wojaka Szwajka” J. Haska;
- 20) Jan Kurc, urzędnik, Łódź, Ogrodowa 28 — „Manhattan” J. Dos Passosa;
- 21) Anatol Szumlewicz, technik, Łódź, Poznańska 15 m. 12 — „Przгоды dobrego wojaka Szwajka” J. Haska;
- 22) Henryk Cichy, uczeń, Łódź, Lelewela 3 m. 6 — „Faraon” B. Prusa;

- 23) St. goniec, Łódź, 11 Listopada 42;
- 24) Cizek Feliks, robotnik, Zakłady Odlewnicze w Końskich;
- 25) Traczyk Mieczysław, robotnik, Łódź, Gdańska 27;
- 26) Jalkiewicz Anna, uczennica, Łódź, Lokatorska 15;
- 27) Ciołko Mieczysław, robotnik, Centr. Szkoła Związkowa Zaw., Łódź, Traugutta 12;
- 28) Stefański Zbigniew, uczeń, Łódź, Mostowa 18;
- 29) Starosielec Jerzy, urzędnik Sadu Grodzkiego, Piotrków, Czarnieckiego 8 m. 4;
- 30) Rakowska Teresa, uczennica, Łódź, Łęczyska 42;
- 31) Witkowski Tadeusz, robotnik, Tomaszów Maz., Szeroka 34;
- 32) Larczyński Piotr, uczeń, Łódź, Przędzalniana 105 m. 16;
- 33) Przedzelski Michał, śrubownik, Łódź, Nowotki 83-85;
- 34) Grzybowski Maria, tkaczka, Pabianice, Zytina 4;
- 35) Mastalerz E., tkacz, Łódź, Pogonowskiego 68;
- 36) Lewiński Bolesław, robotnik, Łódź, Limanowskiego 15;
- 37) Rudka Stanisław, tkacz, Łódź, Sierakowskiego 4;
- 38) Bańkowska Krystyna, urzędniczka, Łódź, Dowborczyków 9-11;
- 39) Zablocki Mieczysław, pracownik PCH, Łódź, Zachodnia 64-6;
- 40) Studziński Marian, majster, Łódź, Barska 10;
- 41) Kubańska Jadwiga, prządka, Łódź, Różana 12;
- 42) Cichoński, uczeń, Łódź, Wólczańska 159 m. 18.

Wszystkie wyżej wymienione osoby proszone są o odebranie nagród w Redakcji „Głosu Robotniczego”, Łódź, Piotrkowska 86, od dnia 5. I. 1950 r.

Zamiejscowym nagrody zostaną przesłane przez pocztę.

Uwaga, zwiedzający IV Wystawę GAZETEK SCIENNYCH

Redakcja „Głosu Robotniczego” zawiadamia, że w dniach 1. 2 i 3 stycznia 1950 roku Wystawa mieszcząca się w lokalu Spółdzielni Artystów Plastyków — ul. Piotrkowska 102 — będzie nieczynna.

Począwszy od dnia 4 do 10 stycznia Wystawa będzie codziennie otwarta w godzinach pomiędzy 10-18.

KALENDARZ „GŁOSU” na 1950 rok

STYCZEŃ	LUTY	MARZEC	KWIECIEŃ	MAJ	CZERWIEC	
<p>1 N N. Rok 1944 — Powst. Kraj. R. Nar. 2 P Makarego 3 W Genowego, 1946 — Ustawa o unarodowieniu przemyślni 4 S Tytus 5 C Telesfora 6 P Trzech Króli 7 S Lucjana 8 N Seweryna 9 P Marcellina 10 W Wilelma 11 S Teodozjusa 12 C Arkadiusza, 1945 — Początek wielkiej ofensywy Armii Radz. i Polskiej na Litwę 13 P Weroniki 14 S Hilarego 15 N Pawła Pust. 16 P Marcelego 17 W Antoniego, 1945 — Wyzw. Warszawy 18 S K. św. Piotra 19 C Henryka, 1945 — Wyzwolenie „Kowal” i Łodzi 20 P Fab. Sebest. 21 S Agnieszki, 1924 — Zgon Wł. Lennina 22 N Wincentego, 1863 — Wybuch powstania styczniowego 23 P Zasi. N. M. P. 24 W Tymoteusza 25 S Pawła 26 C Polikarpa, 1948 — Umowa polsko-radziecka o wzajemnej pomocy 27 P Janna Złot. 28 S Walerego, 1905 — Krawa demostracji na pl. Grzybowskim w Warszawie 29 N Zdzisława 30 P Męsty, 1948 — Ustawa o utworzeniu organizacji „Sztaba Polscy” 31 W Piotra</p>	<p>1 S Ignacego 2 C M.B. Grom, 1943 — Zwycięstwo pod Stalingradem 3 P Błażeja 4 S Andrzejka, 1947 — Otwarcie I Sesji Sejmu Ustawod. Odrodzonej Polski 5 N Agaty, 1947 — Wybór Prezydenta RP. Ob. B. Bieruta 6 P Doroty 7 W Romualda 8 S Jana 9 C Apolonii 10 P Scholastyki, 1837 — Zginął wielki poeta rosyjski A. Puszkyn 11 S Lucjusza 12 N Emilii, 1746 — urodził się T. Kościuszko 13 P Klemensa 14 W Waleriana 15 S Faustyna 16 C Juliana 17 P Juliana 18 S Konstancji 19 N Konrada, 1947 — Uchwalenie Matejki Konstytucji 20 P Leona, 1946 — Powstanie krakowskie 21 W Eleonory 22 S Popiełce, 1810 — Urodził się Fr. Chopin 23 C Piotra, 1918 — Powstanie Armii Radzieckiej Święto Armii Radzieckiej 24 P Macieja 25 S Wiktoryna 26 N Aleksandra 27 P Lesandra, 1936 — Zmarł wielki uczytelniczy radziecki Iwan Pawłow 28 W Teofila</p>	<p>1 S Albina 2 C Heleny 3 P Księżynki 4 S Kazimierza 5 N Durzbanusa 6 P Wiktorja 7 W Tomaza z Akw. 8 S Wincentego, 1917 — Wybuch rewolucji w Rosji, Międz. Dzień Kobiet. 9 C Franciszki 10 P 40 Męcen. — 1947 Zawarcie układu o przyjaźni i wzajemnej pomocy między Polską i Czechosłowacją 11 S Pelagii 12 N Gzregorza 13 P Krysztyny 14 W Matyldy, 1883 — Zmarł Karol Marks 15 S Klemensa 16 C Eufrozyny 17 P Jana 18 S Arch. Gabr. 1871 — Powstanie Komuny Paryskiej 19 N Izabela 20 P Jochima 21 W Benedykta 22 S Katalizyny 23 C Feliksa 24 P Szymona, 1794 — Powstanie kościuszkowskie 25 S Zwiast. NMP. 26 N Emmanuela 27 P Euzesja 28 W Jana Kap. 1947 — Śmierć gen. broń. K. Świerczewskiego (J. Waltera) 29 S Błażego 30 C Kwiryna, 1945 — Wyzwolenie Gdańska i przyłączenie go do Polski 31 P Barbary</p>	<p>1 S Zbigniewa 2 P Franciszka 3 P Ryszarda, 1949 — Zmarł Juliusz Słowacki 4 W Izydora 5 S Zenona 6 C Celsyna 7 P Rutyna 8 S Dionizego 9 N Wielkanoc 10 P Wielkanoc 11 W Leona 12 S Juljana 13 C Hermanieg. 14 P Justyna 15 N Anasazji 16 N Benedykta, 1945 — II Armia W. P. stoworzyła Odre i Nysę 17 P Rudolfa 18 W Apolinarego, 1892 — Urodził się Prezydent R. P. Bolesław Bierut 19 S Tymona, 1943 — Powstanie w warsz. ghetto 20 C Teodora 21 P Arzelma, 1945 — Podpisanie układu o przyjaźni i wzajemnej pomocy między Polską a ZSRR 22 S Solena i Kar. 1945 — Boje I Armii w Berlinie 23 N Jerzego i Wojc. 1870 — Urodził się Wł. Lennin 24 P Grzegorza 25 P Marka 26 S Marcelina 27 C Teofila 28 P Pawła 29 S Roberta 30 N Jakuba</p>	<p>1 N Remigiusza 2 P Anioła Stróża — Międzynarodowe Święto Pokoju 3 W Teresy 4 S Fran. z As. 5 C Płacyda 6 P Brunona 7 S M. B. Rozane. 8 N Danuty 9 P Bogdana 10 W Franciszka 11 S Wincentego 12 C Maksymiliana, 1943 — Bitwa pod Lencno 13 P Edwarda 14 W Józefata 15 N Teresy 16 P Gerarda, 1942 — Powieszenie w Warszawie 50 bojowników PPR 17 W Małgorzaty, 1849 — Zgon Fr. Chopina 18 S Wiktorja 19 C Piotra 20 P Irenej 21 S Urszuli 22 N Filipa 23 P Seweryna 24 W Rafała, Dzień Narodów Zjednoczonych 25 S Kryszpina 26 C Ewarysta 27 P Sabiny 28 S Teodozja 29 T Chr. Króla 30 P Zenobii 31 W Lucyli</p>	<p>1 S Wszst. Św. 2 C Dz. Zadzusz. 3 P Huberta 4 S Karola Bor. 5 N Elzbiety 6 P Leonarda 7 W Salomei, 1917 — Wielka Rewol. Październikowa 8 S Gołryda 9 C Teodora 10 P Andrzeja 11 S Marchna 12 N Witolda 13 P Stanisława 14 W Józefata 15 S Gertrudy 16 C Edmunda 17 P Grzegorza 18 S Odoła 19 N Elzbiety, 1942 — początek ofensywy Armii Czerwonej pod Stalingradem 20 P Feliksa 21 W Ofiar NMP. 22 S Cecylii 23 C Klemensa 24 P Jana od Krz. 25 S Katarzyny 26 N Konrada, 1855 — Zmarł Adam Mickiewicz 27 P Waleriana 28 W Zdzisława, 1942 — Śmierć M. Nowki 29 S Felicyty, 1830 — Powstanie listopad. 30 C Andrzeja</p>	<p>1 C Jakuba 2 P Marcelina 3 S Eryka 4 N Św. Trójcy 5 P Bonifacego 6 W Norberta 7 S Roberta, 1935 — Zmarł Iwan Mieczymowicz 8 C Boże Ciało 9 P Felcjana 10 S Małgorzaty 11 N Barnaby, 1905 — Krawa starcia na ulicach Warszawy 12 P Onufrego 13 W Antoniego 14 S Jolanty 15 C Wła 16 P Alny 17 S Adolfa 18 N Efrema 19 P Gerwazego 20 W Sylwestrusa 21 S Alojzego, 1941 — Napaść Niemców hitlerowskich na ZSRR 22 C Pauliny 23 P Wandy 24 S Jaka Chw. 25 N Lucji 26 P Jana i Pawła 27 W Władysława 28 S Ireneusza 29 C Piotra i Pawła, Święto Morza 30 P Emilii</p>
<p>1 S Halny 2 N Naw. NMP 3 P Anatoła, Dzień spółdzielczości 4 W Józefa 5 S Antoniego 6 C Dominika 7 P Curyla i Mar. 8 S Elzbiety 9 N Weroniki 10 P Dr. Miecz. 11 W Ojg. 1943 — Akcja Gwardii Ludowej na „Café Club” 12 S Jana Gwaib. 13 C Anakleta 14 P Borawent. 15 S Henryka, 1410 — Zwycięstwo pod Grunwaldem 16 N M. B. Skapi. 17 P Wasiłwa, 1945 — Konferencja trzech mocarstw (ZSRR, USA i W. Brytania) w Poczdamie 18 W Fryderyka 19 S Wincentego 20 C Czesława, 1948 — Zjednocz. org. ml. w ZMP. 21 P Praksedy 22 S Marii Mag. 1944 — Święto Odrodzenia, Manifest P.K.W.N. 23 N Apolinarego 24 P Kryszyny 25 W Jakuba 26 S Anny 27 C Natalii 28 P Innocencjo 29 S Marty 30 N Juliy 31 P Ignacego</p>	<p>1 W Piotra, 1944 — Wybuch powstania warszawskiego 2 S M. B. Aniel. 3 C Eugeniusza 4 P Dominika 5 S NMP. Śnież. 6 N Przemien. P. 7 P Kajemana 8 W Cyrylana 9 S Romana 10 C Bogdana 11 P Zyzanny 12 S Klary 13 N Hipolita 14 P Dobrowoja 15 W Wleib. NMP. 16 S Rocha, 1945 — Podpisanie umowy w sprawie granic między Polską a ZSRR. 17 C Jaska, 1944 — Stornowanie II Armii W. P. 18 P Heleny 19 S Mestana 20 N Bernarda 21 P Joczny 22 W Tymoteusza 23 S Filipa 24 C Bartłomieja 25 P Ludwika 26 S M. B. Czesł. 27 N P. rel. Św. Kr. 28 P Augustyna 29 W Secege św. J. 30 S Róży 31 C Rajmunda</p>	<p>1 P Bronisławy, 1939 — Napaść hitlerowska na Polskę 2 S Stefana 3 N Szymona 4 P Rozalii, 1909 — Urodził się Juliusz Słowacki, Święto Jolitywa 5 W Wawrzyńca 6 S Zachariasza, 1944 — Dekret PKWN o ref. rolnej 7 C Reginy, Międz. Dzień Młodzieży 8 P Nar. N. M. P. 9 S Sergiusza 10 N Mikolaja, 1939 — Śmierć M. Buczka w walce z Niemcami 11 P Piotra i Jaska 12 W Im. N. M. P. 13 S Filipa 14 C Podw. Św. K. 1944 — Wyzwolenie prawobrzeż. Warszawy od Niemców 15 P M. B. Bolesłoi 16 S Cyrylana, 1944 — Utworzenie przy-czołga I Armii na Czarnasowie 17 N Szym. św. Fr. 18 P Tomaza 19 W Januriego 20 S Eustachego, 1946 — KRN uchwala 3-letni plan odbudowy 21 C Mateusza 22 P Tomaza 23 S Tekli 24 N NMP. od w. 25 P Pelagiusza 26 W Justyny 27 S Kosmy i D. 28 C Waleriana, 1864 — Zakończenie w Londynie I Międzynarodowki 29 P Michala 30 S Hieronima</p>	<p>1 N Remigiusza 2 P Anioła Stróża — Międzynarodowe Święto Pokoju 3 W Teresy 4 S Fran. z As. 5 C Płacyda 6 P Brunona 7 S M. B. Rozane. 8 N Danuty 9 P Bogdana 10 W Franciszka 11 S Wincentego 12 C Maksymiliana, 1943 — Bitwa pod Lencno 13 P Edwarda 14 W Józefata 15 N Teresy 16 P Gerarda, 1942 — Powieszenie w Warszawie 50 bojowników PPR 17 W Małgorzaty, 1849 — Zgon Fr. Chopina 18 S Wiktorja 19 C Piotra 20 P Irenej 21 S Urszuli 22 N Filipa 23 P Seweryna 24 W Rafała, Dzień Narodów Zjednoczonych 25 S Kryszpina 26 C Ewarysta 27 P Sabiny 28 S Teodozja 29 T Chr. Króla 30 P Zenobii 31 W Lucyli</p>	<p>1 S Wszst. Św. 2 C Dz. Zadzusz. 3 P Huberta 4 S Karola Bor. 5 N Elzbiety 6 P Leonarda 7 W Salomei, 1917 — Wielka Rewol. Październikowa 8 S Gołryda 9 C Teodora 10 P Andrzeja 11 S Marchna 12 N Witolda 13 P Stanisława 14 W Józefata 15 S Gertrudy 16 C Edmunda 17 P Grzegorza 18 S Odoła 19 N Elzbiety, 1942 — początek ofensywy Armii Czerwonej pod Stalingradem 20 P Feliksa 21 W Ofiar NMP. 22 S Cecylii 23 C Klemensa 24 P Jana od Krz. 25 S Katarzyny 26 N Konrada, 1855 — Zmarł Adam Mickiewicz 27 P Waleriana 28 W Zdzisława, 1942 — Śmierć M. Nowki 29 S Felicyty, 1830 — Powstanie listopad. 30 C Andrzeja</p>	<p>1 P Elżgusza 2 S Aurelii 3 N Franciszka 4 P Barbary 5 W Saby 6 S Mikolaja 7 C Ambrozego 8 P Niep. Pocz. NMP. 9 S Leok. Wiesł. 10 N NMP. Lw. 11 P Damazego 12 W Aleksandry 13 S Encji 14 C Spirydona 15 P Waleriana, 1948 — Zjednoczenie tu-chno robotniczego w Polsce i utworzenie PZPR. 16 S Adeli 17 N Euzesja 18 P Ocz. NMP. 19 W Ubarra 20 S Teofila 21 C Tomaza, 1879 — Urodził się Józef Stalin. 22 P Zenona 23 S Wiktorii 24 N Włglin, 1798 — Urodził się Adam Mickiewicz 25 P Boże Narodzenie 26 W Szecepana 27 S Jana 28 C SS. Miodz. 29 P Tomaza 30 S Dageniusza, 1944 — Utworzenie Zw. Samopomocy Chłopskiej 31 N Sylwestra</p>	